

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 59 0 Ps 034097 22 Rev
Dana, 08.11.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Violande Šubarić, kao predsjednika vijeća, Biljane Majkić Marinković i Biljane Tomić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca M.h. „Elektroprivreda Republike Srpske“, matično preduzeće a.d. T. – zavisno preduzeće RITE U. a.d. U., koga zastupa punomoćnik D.N., advokat iz B., protiv tužene Opštine U., koju zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske, radi ništavosti upisa u zemljišnoknjižnu evidenciju, utvrđenja prava svojine i upisa tog prava, vrijednost predmeta spora 300.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 59 0 Ps 034097 22 Pž od 14.06.2022. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 08.11.2022. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Bijeljini broj: 59 Ps 034097 19 Ps od 16.12.2021. godine odbijeni su tužbeni zahtjev tužioca kojima je tražio: da se utvrdi da je ništav upis prava svojine tužene sa 1/1 dijela na nepokretnostima označenim kao k.č. broj 14/1, 14/2, 17/1, 17/2, 18, 19, 20/1, 20/2, 446, 457, 470, 549, 572/1, 538, 542, 543, 547, 548, 480, 486, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 519, 522, 531, 534, 535 i 536 upisane u privremeni l.n. broj 980 k.o. Z. i l.n. broj 771/16 k.o. Z. izvršen na osnovu rješenja Komisije Uprave za KO Z. broj ... od 16.11.2016. godine; da se utvrdi da je tužilac vlasnik označenih nepokretnosti sa 1/1 dijela; i da se tužena obaveže trpjeti da se tužilac na označenim nepokretnostima, na osnovu ove presude, uknjiži kao vlasnik u l.n. broj 771/16 k.o. Z.

Odbijen je i zahtjev tužioca za naknadu troškova parničnog postupka te obavezan tužilac da tuženom na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 15.000,00 KM u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 59 0 Ps 034097 22 Pž od 14.06.2022. godine žalba tužioca je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova za sastavljanje žalbe u iznosu od 4.021,75 KM.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužilac zbog povrede odredbi parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da se revizija usvoji i pobijana presuda preinači ili ukine.

U odgovoru na reviziju tužena tvrdi da revizija nije osnovana i predlaže da se odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora su zahtjevi tužioca kojim traži da se utvrdi ništavost upisa prava svojine tužene sa 1/1 dijela na nepokretnostima bliže navedenim u izreci ove presude, da se utvrdi da je tužilac vlasnik sa 1/1 dijela istih nepokretnosti i da se obaveže tužena trpjeti da se tužilac na osnovu ove presude uknjiži kao vlasnik na spornim nepokretnostima.

Ocjenom provedenih dokaza utvrđeno je da je između SOUR Elektroprivreda BiH, RO RITE U. (u daljem tekstu pravni prednik tužioca), kao korisnika eksproprijacije, i Opštinskog sekretarijata ..., Opštine U., kao nosoca izrade regulacionog plana, dana 26.07.1988. godine, zaključen Ugovor o obezbjeđenju regulacionog plana S.III – U. za preseljenje ekspropriisanih domaćinstava PK B.S. i U.I. Ovim ugovorom ugovorena je izrada Regulacionog plana S.III-U. u cilju stvaranja uslova za preseljenje domaćinstava kojima se, u korist pravnog prednika tužioca, eksproprišu nepokretnosti za potrebe izgradnje PK B.S. i U.I. (član 1.).

Dana 12.10.1988. godine između Samoupravne interesne zajednice za stambenu i komunalnu oblast, uređenje i korištenje građevinskog zemljišta i zaštitu od požara, U. (u daljem tekstu: SIZ), i pravnog prednika tužioca, zaključen je Ugovor o izuzimanju i prenosu neizgrađenog građevinskog zemljišta za potrebe pravnog prednika tužioca. Ovim ugovorom SIZ se obavezala da za potrebe pravnog prednika tužioca izuzme oko 15.436 m² neizgrađenog građevinskog zemljišta na potezu S.III namijenjenog za individualnu stambenu izgradnju eksproprijanata-građana čije su nepokretnosti ekspropriisane za potrebe pravnog prednika tužioca i da reguliše postupak naknade sa ranijim vlasnicima izuzetog zemljišta (član 1). Pravni prednik tužioca se obavezao da plati naknadu SIZ (član 2.) i da plaćanje vrši po ispostavljenim računima i rješenjima o pojedinačnim isplatama svih naknada iz člana 2. Ugovora (član 3.). SIZ se obavezala da isplatu naknada za zemljište iz člana 1. ugovora vrši po odredbama Zakona o eksproprijaciji (član 4.), te da će izvršiti prenos prava korišćenja u korist lica iz člana 1. ovog ugovora prema saglasnosti pravnog prednika tužioca, a nakon uređenja građevinskog zemljišta (član 6.).

Između SIZ i pravnog prednika tužioca, kao naručioca posla, zaključen je Ugovor o izuzimanju i prenosu neizgrađenog građevinskog zemljišta – S.III dana 09.05.1989. godine. Ovim ugovorom SIZ, kao nosilac prava uređenja i korišćenja građevinskog zemljišta, obavezala se da za potrebe pravnog prednika tužioca izuzme oko 200.000 m² neuređenog građevinskog zemljišta od ranijih vlasnika-posjednika i stavi na raspolaganje naručiocu poslova u cilju ustupanja eksproprijantima za individualnu stambenu izgradnju čije su nepokretnosti ekspropriisane za potrebe izgradnje površinskog kopa (član 1.); da se naručilac posla obavezao da plati naknadu 700.000.000 dinara (član 2.); da se SIZ obavezao da vrši isplatu naknade za izuzeto zemljište iz člana 1. prema Zakonu o eksproprijaciji (član 3.), a da se pravni prednik tužioca obavezao da SIZ isplati vrijednost naknade za neizgrađeno građevinsko zemljište (član 4.).

Između pravnog prednika tužioca i Opštinske uprave Opštine U., zaključen je Ugovor o preuzimanju građevinskog zemljišta dana 15.03.1991. godine. Ovim ugovorom ugovoreno je da će označeni organ uprave od ranijih vlasnika preuzeti gradsko građevinsko zemljište, sa istim sklopiti sporazum o naknadi i isplatiti naknadu za potrebe uređenja građevinskih parcela u okviru Regulacionog plana S.III za potrebe ekspropriisanih lica (član 1), a da će pravni prednik tužioca isplatiti iznos od 3.000.000 dinara na ime naknade za preuzeto građevinsko zemljište (član 2).

Iz Rješenja o preuzimanju neizgrađenog gradskog građevinskog zemljišta iz posjeda dosadašnjih korisnika broj: ... od 04.08.1989. godine, Sporazuma o naknadi za preuzetu nepokretnost sa S.Z., sinom J., pod brojem: ... od 02.04.1990. godine, sporazuma o naknadi za izuzete nepokretnosti sa L.M., sinom L. broj: ... od 12.03.1987. godine, zapisnika o preuzimanju parcele 1653/2 sa S.J., sinom N., broj ... od 16.03.1990. godine i Sporazuma o naknadi za preuzetu nepokretnost za Š. rođ. G.Lj. broj: ... od 12.07.1990. godine, utvrđeno je da su u upravnom postupku od korisnika zemljišta preuzete nepokretnosti i određena naknada u skladu sa Zakonom o eksproprijaciji.

Pravni prednik tužioca je sa GIK H.S. zaključio ugovor naslovljen kao „Nulti pojedinačnog ugovora za izvođenje radova na infrastrukturi naselja S.III u N.U. (faza 1)“ dana 01.12.1989. godine, te Aneksa broj 1 ovog ugovora od 10.06.1991. godine te Aneksa broj 2 od 26.11.1991. godine, kojim su ugovoreni radovi na izgradnji infrastrukture naselja S.III u N.U.

Prihvatanjem nalaza i mišljenja vještaka geodetske struke G.N. od 22.10.2021. godine i dopune tog nalaza od 04.11.2021. godine niže stepeni sudovi su utvrdili da su predmetne nepokretnosti prije 2017. godine, kada je stupio na snagu katastar nepokretnosti, bile upisane u z.k. ul. 392. k.o. Z. i da su u označeni z.k. ul. prenesene iz iz starog z.k. u.l. 735. k.o. Z., osim parcela broj 493 i 526 koje odgovaraju dijelu gruntovnih parcela iz z.k. ul. 888 k.o. Z. ranije upisanih u z.k. ul. 1277 k.o. Z. u kojem je zemljište upisano kao društvena svojina i pravo raspolaganja na Opštinu U., osim parcele broj 572/1 koja odgovara dijelu gruntovnih parcela iz z.k. ul. 760 k.o. Z. koje su upisane kao društvena svojina i upisano pravo korištenja fizičkih lica i osim parcele broj 490 koja je bila upisana u z.k. ul. 947 kao svojina Opštine U., i koja je na osnovu ugovora o prodaji 27.09. 2016. godine upisana kao svojina kupca u z.k. ul. 991. k.o. Z. Prema dopuni nalaza parcele iz z.k. ul. broj 392. k.o. Z., do 1984. godine bile su upisane u z.k. ul. broj 429 k.o. Z. (zajedno sa drugim parcelama iz tog z.k. uloška) kao društvena svojina, pa su na osnovu odluke nadležnog organa (koja je priložena uz dopunu nalaza) otpisane iz z.k. ul. broj 429 i upisane u z.k. ul. broj 735 te upisano pravo raspolaganja na SIZ. Na nepokretnostima z.k. ul. broj 735, je 1987. godine upisano pravo raspolaganja na Opštinu U. na osnovu odluke nadležnog organa uprave, a 2012. godine to pravo pretvoreno i u zemljišnu knjigu upisano kao pravo svojine tužene. Tužilac je na temelju podataka avio-snimanja iz 1991. godine u katastarskom operatu koji je stupio na snagu 2009. godine bio upisan kao posjednik predmetnih nepokretnosti sa 1/1 dijela, do tada je kao posjednik ovih nepokretnosti bila upisana Opština U.

Ocjenom nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke M.Z. utvrđeno je da se vještak izjasnio da na osnovu priloženih uplatnica, koje su slabo vidljive kopije, nije mogao utvrditi da li je tužilac tuženom odnosno pravnim prethodnicima organa tuženog plaćao novčane obaveze proistekle iz Ugovora o izuzimanju i prenosu neizgrađenog građevinskog zemljišta za potrebe RITE U. od 12.10.1998. godine, zatim po Ugovoru o izuzimanju i prenosu neizgrađenog građevinskog zemljišta S.3 od 09.05.1989. godine, te po Ugovoru o preuzimanju građevinskog zemljišta od 15.03.1991. godine. Tužilac je po rješenju broj: ... od 11.04.1990. godine koje je izdato od strane Opštinskog sekretarijata za privredu, društvene djelatnosti i opštu upravu, izvršio uplatu od 538.630,00 dinara na ime naknade za korištenje poljoprivrednog zemljišta u nepoljoprivredne svrhe.

Ocjenjeni su iskazi svjedoka A.Đ. i Ž.K. koji su u vrijeme zaključenja naprijed navedenih ugovora bili zaposleni kod tužioca te je iz njihovih iskaza utvrđeno da je tužilac obezbjeđivao sva materijalna sredstva za isplatu zemljišta ranijim vlasnicima, zatim uređenje istog, a kasnije i dodjeljivanje istog stanovnicima čije su nepokretnosti ekspropisane na drugoj lokaciji za potrebe djelatnosti tužioca.

Na osnovu ovih utvrđenja prvostepeni sud je zaključio da tužilac nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva, da nije dokazano da je eksproprijisao predmetne nepokretnosti i da je eksproprijacijom postao vlasnik istih. Nadalje je prvostepeni sud našao da tužilac nije dokazao da je po osnovu održaja stekao pravo svojine na nepokretnostima koje su u zemljišnim knjigama bile upisane kao društvena svojina sa pravom raspolaganja tužene, da tužilac nije provodio dokaze u cilju utvrđivanja vremena, te zakonitosti i savjesnosti državine u smislu odredbe člana 28. stav. 2. u vezi sa odredbom člana 72. stav 1. Zakona o osnovnim svojinsko - pravnim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj 6/80 i 36/90 te „Službeni glasnik RS“ broj: 38/03- u daljem tekstu: ZOSPO) Slijedom toga prvostepeni sud je zaključio da nisu ispunjeni uslovi iz odredbi člana 20. i 21. ZOSPO da se usvoji zahtjev tužioca.

Drugostepeni sud je prihvatio utvrđenja prvostepenog suda, nalazeći da se temelje na pravilnoj i potpunoj ocjeni dokaza u smislu odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 – u daljem tekstu: ZPP), da je nalaz vještaka geodetske struke pravilan i potpun u pogledu hronologije upisa prava na nepokretnostima u zemljišnu knjigu, da je pravilno odbijen prijedlog tužioca za saslušanje svjedoka S.K. koja je bila zamjenik pravobranioca u postupcima izuzimanja parcela jer je prvostepeni sud raspolagao sa dovoljno drugih dokaza na osnovu kojih je mogao izvesti zaključak o izuzimanju zemljišta, a da iskaz navedenog svjedoka nije podobno dokazno sredstvo za dokazivanje činjenice o izvršenoj isplati.

Drugostepeni sud je prihvatio i pravni zaključak prvostepenog suda da tužilac u smislu pravila o subjektivnom teretu dokazivanja iz odredbe član 126. ZPP u vezi sa članom 20. ZOSPO nije dokazao da je predmetne nepokretnosti stekao eksproprijacijom, niti po drugom osnovu propisanom navedenom odredbom materijalnog prava. Drugostepeni sud je naveo da se prema odredbama ZOSPO održajem nije moglo steći pravo svojine na nepokretnostima u društvenoj svojini, niti je tužilac dokazao tačan vremenski period zakonitosti i savjesnosti državine. Prema stanovištu drugostepenog suda neosnovano je pozivanje tužioca na Zakon o građevinskom zemljištu u društvenoj svojini („Službeni list SRBiH“ broj 13/74 - u daljem tekstu: ZGZDS), jer tužilac nije dokazao da je imao pravo raspolaganja na gradskom građevinskom zemljištu u društvenoj svojini niti je dokazao pravni osnov sticanja tog prava.

Nižestepene odluke su pravilne iz slijedećih razloga.

Revizija ukazuje da predmetne nepokretnosti predstavljaju gradsko građevinsko zemljište, pa slijedom toga tvrdi da je drugostepeni sud pogrešno primijenio odredbe člana 3. stav 2., člana 5. i člana 6. ZGZDS.

Članom 1. i 2. ZGZDS bilo je određeno da na građevinskom zemljištu u gradovima i naseljima gradskog karaktera i drugim područjima predviđenim za stambenu i drugu kompleksnu izgradnju prestaje pravo svojine pod uslovima i u postupku utvrđenim zakonom uz pravo ranijih vlasnika građevinskog zemljišta na pravičnu naknadu. Prema odredbi člana 3. ZGZDS građevinsko zemljište se određuje odlukom skupštine opštine, a prema članu 6. ovog zakona pravo raspolaganja na neizgrađenom građevinskom zemljištu ima opština. Po odredbi člana 7. ZGZDS neizgrađenim zemljištem smatra ono zemljište na kojem nije izgrađena zgrada, odnosno drugi objekat, kao i zemljište koje ne služi redovnoj upotrebi zgrade, odnosno drugog objekta.

Slične odredbe sadržavao je i Zakon o građevinskom zemljištu („Službeni list SRBiH“ broj 34/86, 1/90 i 29/90 - u daljem tekstu: ZGZ), koji stupio na snagu 04.10.1986. godine. Ovim

zakonom je propisano da na gradskom građevinskom zemljištu ne može postojati pravo svojine (član 4.), da se građevinsko zemljište ne može otuđiti iz društvene svojine ali se na njemu mogu steći prava određena zakonom (član 5.), te da opština raspolaže i upravlja gradskim građevinskim zemljištem (član 6.). Opština može povjeriti vršenje poslova u pogledu uređenja, provođenja konkursa za dodjeljivanje na korištenje i korištenja građevinskog zemljišta organizaciji udruženog rada i drugoj samoupravnoj organizaciji i zajednici (član 9. stav 1.), ali ne može prenijeti na drugo društveno pravno lice pravo dodjeljivanja gradskog građevinskog zemljišta na korištenje (član 9. stav 2.). Pravni poslovi o otuđenju prenosu opterećenju i zakupu zaključeni protivno ovom zakonu ništavi su (član 10.).

Građevinsko zemljište prema odredbama ZGZDS i ZGZ, koji su se primjenjivali od 1986. godine do 1992. godine (kad tužilac tvrdi da je stekao pravo na nepokretnostima), podruštvljavanjem je dobijalo status društvenog vlasništva čiji je nominalni titular bila država. Stvarni titular građevinskog zemljišta sve vrijeme je opština koja ima pravo raspolaganja, shodno čemu isto može stavljati u promet putem dodjela. Prava ranijih vlasnika zemljišta detaljno su regulisana ZGZ, pa su raniji vlasnici zemljišta na zemljištu koje je podruštvljeno mogli imati privremeno pravo korištenja, pravo korištenja radi građenja i pravo korištenja izgrađenog građevinskog zemljišta (član 21. stav 1.). Privremeno pravo korištenja podrazumjevalo je pravo ranijeg vlasnika na posjed zemljišta do preuzimanja tog zemljišta (član 22 - 27). Pravo na naknadu za preuzeto zemljište iz posjeda ranijeg vlasnika regulisano je odredbom člana 44. ZGZ i propisano da naknadu za preuzeto zemljište plaća opština, te da se naknada određuje i isplaćuje po odredbama Zakona o eksproprijaciji.

Iz utvrđenja nižestepenih sudova i stanja spisa ove parnice proizilazi da su predmetne nepokretnosti neizgrađeno gradsko građevinsko zemljište obuhvaćeno regulacionim planom. Radi se o zemljištu koje je prije 1984. godine bilo upisano kao društvena svojina, pa je 1984. godine pravo raspolaganja preneseno i u zemljišnu knjigu upisano na SIZ, a 1987. godine pravo raspolaganja je odlukom nadležnog organa preneseno i upisano na tuženu, te je 2012. godine pravo raspolaganja odlukom nadležnog organa uprave pretvoreno u pravo svojine tužene. Utvrđeno je da je pravni prednik tužioca sa tuženom u periodu od 1988. godine do 1991. godine zaključio ugovore kojima se obavezao snositi troškova izrade regulacionog plana te je ugovorio da će snositi troškove preuzimanja zemljišta od ranijih vlasnika. Pravni prednik tužioca je i sa GIK H.S. ugovorio izvođenje radova uređenja zemljišta. Poslove preuzimanja zemljišta od ranijih vlasnika fizičkih lica i dodjeljivanje zemljišta licima kojima su ekspropriisane nepokretnosti na drugoj lokaciji vršila je tužena u priodu od 1987. godine do 1990. godine. Tužilac je u katastarskom operatu, koji je stupio na snagu 2009. godine i sačinjen na temelju aviosnimanja iz 1991. godine, bio upisan kao posjednik spornih nepokretnosti.

Ugovor zaključen sa SIZ 1988. godine kojim je ugovorena izrada regulacionog plana, kao i ugovori o preuzimanju zemljišta radi dodjeljivanja istog licima kojima su ekspropriisane nepokretnosti, koje je prednik tužioca zaključio sa organima uprave tužene 1988., 1989. i 1991. godine, prema sadržaju istih, ne predstavljaju ugovore o raspolaganju gradskim građevinskim zemljištem u korist prednika tužioca i nisu osnov za sticanje prava tužioca na predmetnim nepokretnostima. I da je tim ugovorima na prednika tužioca preneseno pravo raspolaganja zemljištem radilo bi se o raspolaganju suprotnom odredbama člana 6. i člana 9. stav 2. ZGZ, pa bi ugovori bili ništavi u smislu odredbe člana 10. ZGZ.

U vrijeme kad su zaključeni predmetni ugovori na snazi je bio Zakon o eksproprijaciji („Službeni list BiH“ broj 19/77, 18/86 i 9/87 - u daljem tekstu: ZE). Eksproprijacija predstavlja mjeru izvlaštenja pri kojoj se jedan pravni subjekt građanin ili građansko pravno lice (član 2.)

lišava prava vlasništva na određenoj nepokretnosti zbog uvažavanja nekog drugog interesa koji se za državu smatra važnijim u odnosu na pravo koje je predmet izvlaštenja i nepokretnost prenosi u društvenu svojinu (član 3.). Eksproprijacija se može vršiti za potrebe društveno – političke zajednice, organizacije udruženog rada i drugih društvenih organizacija i zajednica navedenih u odredbi člana 7. ZE. Za eksproprijaciju je potreban akt o utvrđivanju opšteg interesa (član 13. do 17.), te se eksproprijacija vrši na temelju rješenja o eksproprijaciji (član 28. i 29.). Izuzimanje zemljišta odnosno predaja u posjed se vrši na osnovu pravosnažnog rješenja o eksproprijaciji (član 31.). Poslije pravosnažnosti rješenja o eksproprijaciji nadležni opštinski organ uprave dužan je da bez odlaganja provede postupak za sporazumno određivanje naknade za ekspropisane nepokretnosti (član 75.).

Tužilac u ovom postupku u smislu pravila o objektivnom teretu dokazivanja iz člana 123. stav 1. ZPP nije ponudio dokaze o tome da je predmetno zemljište prešlo u društvenu svojinu eksproprijacijom, odnosno da je tužilac (njegov prednik) bio korisnik eksproprijacije spornog zemljišta. Shodno tome na pravilnoj primjeni pravila o subjektivnom teretu dokazivanja iz odredbe člana 126. ZPP u vezi u vezi sa 2., 7., 28. i 29. ZE, temelji se stanovište drugostepenog suda da ova činjenična tvrdnja tužioca nije dokazana i da zbog toga nisu ispunjeni uslovi za zaključak da je tužilac predmetne nepokretnosti stekao eksproprijacijom u smislu odredbe člana 20. stav 2. ZOSPO.

Vrijeme do početka primjene Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 124/2008, 3/2009, 58/2009, 95/2011, 60/2015, 18/2016 i 107/2019 - u daljem tekstu: ZSP) 01.01.2010. godine, za nepokretnosti u društvenoj/državnoj svojini ne računa se u vrijeme potrebno za sticanje prava svojine održajem. Do početka primjene ZSP primjenivao se ZOSPO (član 355. stav 1. tačka a) ZSP) prema kojem se pravo svojine na nepokretnostima u društvenoj svojini nije moglo sticati odrežajem. Tužilac nije dokazao činjenice relevantne za sticanje prava svojine odrežajem po odredbi člana 58. stav 1. i 2. ZSP, a to su 10 godina zakonite i savjesne državnine, odnosno 20 godina savjesne državnine od početka primjene ZSP (01.01.2010. godine) do podnošenja predmetne tužbe (26.03.2019. godine). Zbog toga nije osnovana revizijska tvrdnja da je tužilac pravo svojine na predmetnim nepokretnostima stekao održajem.

Okolnost da je tužilac podnio zahtjev za ponavljanje postupka u kojem je doneseno rješenje Uprave, P.J. U. broj ... od 10.04.2012. godine o pretvaranju prava raspolaganja tužene na predmetnim nepokretnostima u njeno pravo svojine, na što ukazuje revizija, nije relevantna za pravilnost i zakonitost odluke o predmetnom svojinsko pravnom zahtjevu. To iz razloga jer se odluka o predmetnom svojinsko pravnom zahtjevu tužioca temelji na činjenicama koje su po materijalnom pravu relevantne za nastanak i postojanje prava na nepokretnostima, a koje su nastale prije donošenja označene odluke organa uprave.

S obzirom da je tužilac u činjeničnim navodima tužbe tvrdio da je predmetno zemljište stekao u periodu od 1986. godine do 1992. godine, pravilno je stanovište nižestepenih sudova da dopunjeni nalaz i mišljenje vještaka geodetske struke, u kojem su sadržane činjenice o tome da su predmetne nepokretnosti u zemljišnoj knjizi bile upisane kao društvena svojina 1984 godine i nadalje sa podacima o upisu prava raspolaganja, u konkretnoj parnici predstavlja potpun dokaz o činjenicama koje se tiču identiteta nepokretnosti i upisanom pravu na nepokretnostima.

Za činjenične tvrdnje o pruzimanju zemljišta i isplati naknade za preuzeto zemljište tužilac je ponudio zapisnike sačinjene od strane nadležnog organa uprave, koji predstavljaju javnu ispravu u smislu odredbe člana 132. stav 1. ZPP. Za iste činjenične tvrdnje tužilac je predložio i saslušanje svjedoka S.K. koja je učestvovala u tom postupku kao službeno lice - zamjenik pravobranioca. S

obzirom da ponuđene javne isprave predstavljaju podobno dokazno sretstvo za utvrđenje navedenih činjenica, i da sadržaj ovih isprava nije osporen (član 132. stav 3. ZPP) pravilano je stanovište nižestepenih sudova na kojem se temelje razlozi za odbijanje prijedloga za saslušanje S.K. u svojstvu svjedoka.

Shodno navedenom nisu osnovane revizione tvrdnje tužioca, da je prihvatanjem nalaza i mišljenja vještaka geodetske struke i odbijanjem prijedloga za saslušanje S.K. u svojstvu svjedoka, na njegovu štetu povrijeđeno raspravno načelo iz odredbe člana 7. ZPP.

Iz navedenih razloga, na osnovu odredbe člana 248. ZPP, revizija tužioca je odbijena.

Predsjednik vijeća
Violanda Šubarić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić